

Orðaskifti á lágum stigi Oddagrein

FINGU vit nakra ábending um, at sitandi samgonga heldur fram, ella um aðrar landsstýrissamgongur eru í umbúna, eftir valið næsta summar? Hesar spurningar kunnu vit seta, nú Løgtingið hevur havt orðaskifti um ólavsekuroðu lógmans.

LATUM okkum tó fyrst sláa fast, at orðaskifti var á lágum stigi, men tað legði ólavsekuroðan eisini upp til. Tá tað er sagt, mugu vit kortini ásanna, at orðaskifti var nærur bara ein polemikkur um, hvat hvør hevur gjørt skeivt, ella hvat ikki er gjørt.

BARA fáir lögtingslimir stinga eitt sindur burtur úr, og duga at siggja fram og viðgera veruleikan sum hann er. - Hvørjar avbjóðingar standa fyrri framman og hvussu megna vit at loysa hesar spurningar. - Hvat gera vit, um fiskiskapurin aftur svíkur? - Hvussu stýra vit eini komandi oljuvinnu? - Ella, hvussu vit endurbyggja vælferðarsamfelagið, sum misti nógv klipi í kreppuárunum? Fyri at nevna nøkur dømi.

VIÐVÍKJANDI borgarligu samgonguni er at siga, at fleiri lögtingslimir ásanna, at samstarvið gongur væl. Eisini tykjast nógvir av teimum samdir um ein borgarligan politikk á bæði vinnuliga, búskaparliga og sosiala økinum. Skúla- og menntanarpolitikk hoyrdu vit minni um.

TAÐ kundi bent á, at borgarliga samgongan heldur fram, um flokkarnir finna ein annan lógmann. Edmund Joensen tykist standa rættiliga einsamallur. Ikki bara í samgonguni, men eisini í Sambandsflokkinum. Hetta skiltist skiliga millum orðini. Harafturat trívist Sjalvstýrisflokkurin væl saman við afturhaldspolitikkinum á fleiri økjum.

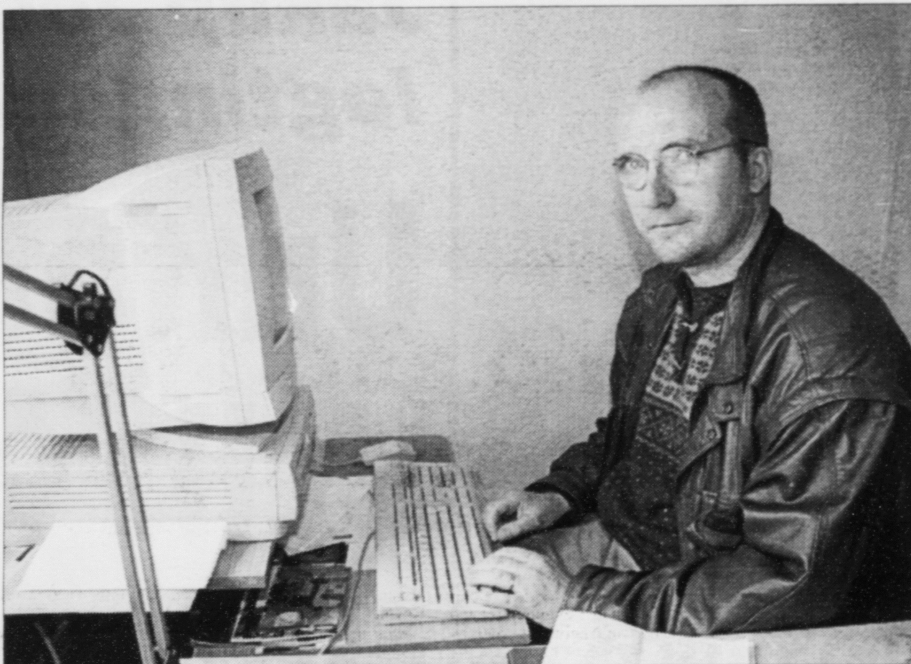
HEVÐI andstöðan nakað alternativ at bjóða? Lítið og einki. Nógv smámál vóru nevnd, men eingin ábending sást til eitt alternativt landsstýri. Loysingarvongurin er styrktur sambært kanninum, men hiðani hómaðist ikki nakað ítøkiligt, og Fólkaflokkurin velur heldur eitt borgarligt sambandsstýri enn eitt meiri sosialdemokratiskt sjalvstýrislandsstýri.

JAVNAÐARFLOKKURIN tykist ikki at vera komin yvir skelkin á seinasta valinum, og umrøðan bendi ikki á, at flokkurin í løtuni er nóg búgvinn at leiða ein sosialdemokratiskan framburðspolitikk, sum eisini má byggja á ta áðan. At nógv víðurskifti mugu broytast í ríkisfelagsskapinum á eini sjalvbjargingarleið. Einki greitt boð, men helst heldur sitandi samgonga fram.

Sosialurin

Eitt sindur um einki

(í sambandi við eitt brot í Degi og viku)



- Og frú Debes Dahl letur sær ikki siga tvær ferðir, tá ið tíðin talar til hennara, tvørtur ímóti, hon kunngerð fyrri høgum og lágum, at Carl Johan Jensen er ein æru- og evnaleys munnskemd. Brótið penn hansara. Skerið tunguna úr heysinum. Sendið so bæði sál og skinn til fjandans og eigi hann hann um aldir og allar ævir, skrivar Carl Johan Jensen, skald í sambandi við kjakið, ið staðist hevur av tí, hann segði í Degi og Viku týskvöldið

Tað krevur ikki nóg. Álv-aratos. Hálvdriðig orð og glepsini tú fært aftur boða skiliga frá, at kjak er óhugsandi her á klettunum, her „udi det fattige Land Færø“. Óhugsandi í aðrari stóðuhædd enn teirri, har orð og skil leita hvørt í sína ætt.

Føroyingar eru royndari í teirri ítrótt, ið rópt verður at træst í øðrum londum og víðhvørt eisini andaligt streymslit.

Tak eitt nú Dimmalætting, størsta prentaða fjølmiðil í landinum, og oddagreinina, sum ritstjórnin letur standa eftir seg í blaðnum hósdeginn tann 7. august sum er tann sekstandi av hundadøggunum ið Harrin av náði síni hevur velsignað við mjørka og drivið higartil. Men beint sum mjørkin lættir av eina løtu og regnið slífir í, so kveir hann av við smálugum mœnsi á blaðstjórnini hjá Dimmalætting. Vit sum minnst nøkur ár aftur í tíðina, tá ið blaðið enn var „amtstidende for Færøerne“ vita sjálvandi hvørt tað er sum á okkara teldu- og samnetsdøgum villir hesi orð á blaðstjórnina

Enn frst fra graven. Og tak Marionnu Debes Dahl. Hana við. Eisini hon er áløgd. At vísa seg. Hvat

tað er sum rembist innan í henni er ikki lætt at gita. Men okkurt av tí er, í brotum, komið á prent í Sosialinum. M.a. eini boðini pápa hennara, landslæknar H. D. Joensen sála, sum í stuttum eru tey, at bara tíðin kann døma. Kann skilja dumbuna frá korninum.

Nú er mær kunnugt um, at frú Debes Dahl, sum eg ikki ivist í er eitt valafólk, altið hevur hugsað nógv um tíðina. Eina tíð veit eg kortini, ið henni lá serliga nógv á hjarta, men tann tíðin er sum so mannt annað í hálvfjersunum langt síðani sokkin í gloymiskunar hav. So tað man vera eina aðra tíð, hon hugsar um. Frú Debes Dahl. Ta tíðina sum kemur, er og fer. Ta tíðina sum øll kenna. Ta tíðina sum spekingar í øllum londum frá tí at Augustin kirkjufaðir og illisin hævundur var á døgum og til denna dag hava hildið seg vita lítið ella nærur einki um. Tann tíðin skal, um boðini handan frá landslæknar sála eru eftirfarandi, geva øllum órættatættum bókmentalist sjálvdømi, bæði frú Debes Dahl og øllum kvinnum, ið hava fest orð á blaði í Føroyum tey seinastu tjúgu árin. Annaðhvørt hugur samsvart við dug ella ikki.

Og frú Debes Dahl letur sær ikki siga tvær ferðir, tá ið tíðin talar til hennara, tvørtur ímóti, hon kunngerð fyrri høgum og lágum, at Carl Johan Jensen er ein æru- og evnaleys munnskemd. Brótið penn hansara. Skerið tunguna úr heysinum. Sendið so bæði sál og skinn til fjandans og eigi hann hann um aldir og allar ævir.

Ein tíð og onnur, segði maðurin.

Men hjá mær gjørst helst lítið. So hart kreystur sum eg geri. Eg fari tiskil, óskald og ómennið sum eg eri, at

rýma av landinum undan dómi og uppibornari revsing. Eg fari sum ein av valkyrjunum tekur til, ið hevur fingið høvðið, men kanska ikki málið, fyrri seg í føroyskum bókmentum tey seinna árin, at „forfjóna meg út ígjøgnum hurðina“ meðan væl er og hopti, at eg sleppi heilir úr teirri gjøgnumroynsni.

Við óforskammaðum kvøðum

í Havn tann 8. august 1997

Carl Johan Jensen

TAÐ ER IKKI nóg. Álv-aratos. Hálvdriðig orð og glepsini tú fært aftur boða skiliga frá, at kjak er óhugsandi her á klettunum, her „udi det fattige Land Færø“. Óhugsandi í aðrari stóðuhædd enn teirri, har orð og skil leita hvørt í sína ætt.

Brot úr Dimmalætting í gjár